

Prolog

*Ghwerig a Bhelliom
– z Legend trollích bohů*

a úsvitů věků, dávno předtím, než ze zemošských hor a hvozdů do rovin střední Eósie přibyli předkové Styriků, žil v hluboké jeskyni pod věčným sněhem severní Thalésie zakrslý a pokřivený troll jménem Ghwerig. Vinou šerednosti a velkého lakomství byl ostatními odvržen a v hlubinách země úplně sám ze všech sil hromadil v žárlivě strážném pokladu zlato a drahé kamení. Jednoho dne se prokopal do přehluboké jeskyně daleko od věčně zmrzlé půdy povrchu a ve svitu louče uzřel na stěně v sevření hlušiny tmavě modrý drahokam, větší než jeho pěst. Vzrušením se roztřásl až do konečků pokroucených údů, přidřepel na podlahu a s touhou vzhlédl k velikému klenotu, věda, že jeho cena vysoce převyšuje celý poklad, jež stovky let hromadil. Počal opatrně odsekávat hluchý kámen, kousek po kousku, by mohl převzácný úlovek vyjmout z matečného lože, kde spočíval od počátku světa. A čím více ho odkrýval, tím jasněji k němu hovořil jeho tvar. Když ho dokáže vyjmout neporušený, opatrným broušením a leštěním tvar podtrhne a cenu klenotu tak ztisícínásobí.

Když konečně vyňal kámen ze skály, odnesl ho rovnou do jeskyně, v níž měl dílnu a poklad. Bez lítosti rozbil diamant nevyčísitelné ceny a z jeho střepů zrobil nástroje na opracování nalezeného drahokamu.

Čtyři desítky let pak Ghwerig za svitu čadivých loučů trpělivě brousil a leštil, při práci si bručel kouzla a zaklínadla, jež dají nedocenitelnému klenotu všchnu moc trollích bohů k dobrému i zlému. Když dílo dokonal, měl kámen podobu růže v modré barvě tmavého safíru. Pojmenoval ho Bhelliom, květný drahokam, a uvěřil, že jeho mocí dokáže cokoli.

Ač byl však Bhelliom pln síly trollích bohů, odmítal ji svému nevzhlednému majiteli vydat, a Ghwerig v hněvu tloukl pěstmi o kamennou podlahu jeskyně. Poradil se se svými bohy a obětoval jim tíživé zlato i trpytné stříbro; i zjevili mu

bohové, že moc Bhelliomu uvolní jen správný klíč, neboť jinak by jí mohl využít každý. Pak trollí bohové Ghwerigovi poradili, jak klenot ovládnout. Sesbíral úlomky kamene, jež při práci bez lítosti pouštěl do prachu, a ulil k nim dva prsteny. Z ryzího zlata je vyrobil a každý ozdobil úlomkem samého Bhelliomu. Když dílo dokonal, nasadil si oba prsteny, každý na jednu ruku, a pozvedl safírovou růži. Kameny vsazené do prstenů opustila sytá modř a vpila se do Bhelliomu; zlaté kroužky teď zdobily drahokamy číré jako diamant. A drže květný kámen pocítil jeho moc, i zaradoval se nad nabytou vládou.

V bezpočtu staletí vykonal Ghwerig s Bhelliomem veliké divy. I do země trollů však nakonec přibyli Styrici. Když se o Bhelliomu dozvěděli starší bohové Styrika, každý po něm zatoužil pro jeho moc. Ghwerig však byl lstivý a uzavřel svoji jeskyni mocnými zaklínadly, aby ho o klenot nikdo nepřipravil.

Jednou se však mladší bohové Styrika sešli ku poradě, neboť je trápilo, jakou moc by kterýkoli bůh s Bhelliomem získal, i uradili se, že toho nelze dopustit. Rozhodli se kámen zbavit moci. Úkol svěřili křehké bohyni Aphrael. I vydala se Aphrael na sever a díky malé postavě se protáhla do Ghwerigovy jeskyně tak úzkou skulinou, že se ji troll neobtěžoval uzamknout. Vniknuvši do jeskyně, dala se Aphrael do zpěvu. Zpívala tak sladce, že Ghweriga svou písní zmámila a ošálila. Troll se nechal ukonejšit. Sotva v snách zavřel oči, sňala mu prsten s prstu a podstrčila mu jiný, osazený pouhým démantem. Ghwerig se probral, ale vida na ruce prsten, nechal se podruhé zmámit zpěvem bohyně. Jakmile spustil víčka, hbitá Aphrael mu vyměnila i prsten na levé ruce. Ghwerig poznovu vyskočil, leč padělek ho opět ukonejšil, neboť byl ve všech ohledech stejný jako šperk, jež troll zhotovil ze střepů květného kamene. Aphrael mu dál zpívala, až nakonec upadl do hlubokého spánku. Pak se bohyně tichými krůčky odplížila i s prsteny, jež byly klíčem k moci Bhelliomu.

V jiný den a jiný čas vyzvedl Ghwerig Bhelliom z křišťálové schrány, v níž ho choval, by jeho mocí cosi provedl, leč Bhelliom ho neposlechl, neboť Ghwerig již nevlastnil klíče k jeho síle. Ghwerig se rozhněval nade všechno pomýšlení a po celé zemi hledal bohyni Aphrael, aby jí prsteny uzmul, však nenašel ji, byt pátral stovky let.

Tak to i zůstalo, dokud hory a roviny eósijské obývali Styrici. Ale všeho je do času, z východu přitáhli Eléni a usadili se na celém světadíle. Po staletích bezcílného potulování po zemi někteří dorazili i do severní Thalésie a vyhnali z ní Styriky i jejich bohy. A když se doslechli o Ghwerigovi a jeho Bhelliomu, počali po horách i údolích thaléských hledat vchod do jeskyně zakrslého trolla, chtějí pohádkového pokladu pro jeho nevyčísitelnou cenu, neb o moci skryté v azurových plátcích ničeho nevěděli.

Hádanku nakonec rozluštil Adian z Thalésie, nejmocnější a nejúskočnější hrdina starých časů. Nehledě na duši obětoval trollím bohům, ti se ustrnuli a prozradili mu, že Ghwerig nadále začasté vyráží pátrat po styrické bohyni Aphrael, aby jí připravil o dva prsteny, jež mu byla ukradla, leč více mu o prstenech nevyjevili. Adian odcestoval na sever a každého rána po šest let čekal na Ghweriga.

Když se zakrslý troll objevil nad zemí, přistoupil k němu Adian v přestrojení a pověděl mu, že ví, kde se zdržuje bohyně Aphrael, leč prozradí to jen za helmici plnou žluťoučkého zlata. Ghwerig mu uvěřil a bez váhání reka zavedl k skrytému vchodu do jeskyně, kde jeho helmici naplnil žluťoučkým zlatem z pokladu. Vyšel a uzavřel za sebou skálu. I vydal Adianovi zlato, leč Adian ho znovu oklamal, neboť ho poslal za Aphrael do Horsetu na západním pobřeží Thalésie. Ghwerig hned pospíšil hledat bohyni. Adian znovu vsadil duši a požádal trollí bohy, ať sejmou z vchodu do jeskyně Ghwerigova kouzla. Rozmarní bohové mu vyhověli a zaklínadla zlomili.

Ranní červánky se sotva vzhledly v severních ledových pláních, když Adian vyšel z Ghwerigovy jeskyně s Bhelliomem v rukou. Zamířil přímo do svého hlavního města Emsatu, zde si ukul korunu a Bhelliom na ni vsadil.

Ghwerig, navrátil se s prázdnýma rukama do jeskyně a seznav, že přišel nejen o klíče k moci kamene, leč i o kámen sám, propadl strašlivému hněvu. Od těch dob po nocích číhal v polích a hvozdech u města Emsatu, čekaje na příležitost, leč Adianovi potomci klenot žárlivě střežili.

I stalo se, že Azaš, jeden ze starších styrických bohů, dlouho již posedlý touhou po Bhelliomu i prstenech, jež vládnu jeho moci, vyslal ze Zemochu svá vojska, by se kamenů zmocnila silou. Západní králové stanuli ve zbrani po boku církevních rytířů proti Othovi Zemošskému a jeho temnému styrickému pánu, bohu Azašovi. Král Sarak z Thalésie vsedl na loď a vyplul z Emsatu na jih, zanechav rozkazy, podle nichž ho mají hrabata následovat, až seberou brannou hotovost z celé Thalésie. Král Sarak však nedosáhl Lamorské planiny, neboť v potyčce u jezera Venne v Pelosii padl zemošským kopím. Věrný leník, byť sám smrtelně raněn, vzal pánovu korunu a doplazil se na bažinatý východní břeh jezera. Tam z posledních sil vrhl thaléskou korunu do kalných rašelinových vod. Ghwerig čin v hrůze sledoval ze skrýše v nedalekém močálu.

Zemošští, již zabili krále Saraka, počali bez prodlení prohledávat nečisté hlubiny, by korunu vítězně donesli Azašovi, avšak z práce je vytrhl voj Alcionských rytířů na cestě z Deiry do Lamorkandu. Alcionské na Zemochy vpadli a pobili je do jednoho. Věrný poddaný thaléského krále se dočkal důstojného pohřbu a Alcionsťi jeli dál, neznajíce osud thaléské koruny.

V Pelosii se však odčasu říká, že v bažinách stále straší stín nesmrtelného zakrslého trolla. Vinou pokroucených údů se Ghwerig neodvažuje sestoupit do hlubin, musí se tedy brodit bahnem. Chvíli toužebně volá Bhelliom, chvíli zas zoufale vyje, že mu neodpovídá.

Kapitola první

ršelo. Drobné kapky padaly z nočního nebe na podsadité strážní věže města Cimmury, syčely v ohni pochodní po obou stranách široké brány a leskly se na černé kamenné dlažbě. K městu se blížil osamělý jezdec na velikém huňatém grošákovi s dlouhým čumákem a zlomyslnýma očima. Pocestný byl také veliký, s mohutnou kostrou a pevnými svaly. Měl černé hrubé vlasy a špatně srostlý nos po dávné zlomenině. Zachumlaný do tmavého pláště seděl v sedle pohodlně, ale nezapřel ostražitost zkušeného bojovníka.

Jmenoval se Sparhawk, byl dobře o deset roků starší, než na kolik vypadal, a tíhu let nenesl ani tak na ošlehané tváři, jako na těle, poznamenaném mnoha bolístkami i několika velkými jizvami, jež se ohlásily při každém dešti. Dnes večer na něj ale padl věk a Sparhawk se už těšil do postele v nenápadném hostinci, kam mířil. Po deseti letech života pod jménem jiného se vracel domů z cizí země, kde skoro nikdy nepršelo, kde slunce jako perlík bušilo do vybělené kovadliny písku a kamene a vytvrzeného jílu, kde měly domy silné bílé zdi, aby odrazily nelítostné paprsky, a kde za stříbritého úsvitu ženy v černých závojích ladně nosily na ramenou vodu v hliněných nádobách.

Veliký grošák se oklepal, setřásl trochu deště a zastavil v kruhu světla před strážnicí.

Ze dveří vyšel nejistým krokem strážný v helmě a prorezavělém kyrysu, přes rameno špinavý zelený plášť, a postavil se Sparhawkovi do cesty. „Budete se mi muset představit,“ zahuhlal dřevěným jazykem.

Sparhawk si ho důkladně změřil, pak odhrnul plášť a ukázal vojákovu nápadný stříbrný amulet, pověšený na řetízku na krku.

Přiopilý strážce vyřeštil oči a o krok ucouvl. „Aha. Promiňte, pane. Můžete jet.“

Ze strážnice vystrčil hlavu další voják. „Kdo to je, Rafe?“

„Pandionský rytíř,“ odvětil strážný, celý nesvůj.

„Co chce v Cimmuře?“

„Pandiony nevyslychám, Brale,“ odpověděl Raf a podlézavě se na Sparhawkazubil. „Nováček,“ omluvil kolegu a ukázal na něj palcem. „Časem se naučí, můj pane. Můžeme vám být nějak prospěšní?“

„Ne,“ odtušil Sparhawk, „ale díky za snahu. Raději se schovej před deštěm, sousede. Tady se akorát nastyďneš.“ Podal strážnému drobnou minci a vjel do města úzkou dlážděnou uličkou. Od stěn domů se ozvěnou vracel klapot grošákových okovaných kopyt.

Za branou ležela chudá čtvrt, neudržované domky se mačkaly jeden na druhý a patra se vykláněla do ulice. Na rezavých hácích vrzaly v nočním větru neumělé vývěsní štíty důkladně uzamčených krámů v přízemí. Po ulici se ploužil zmoklý vypelichaný pes, krysí ocas stažený mezi nohy, ale kromě něj nebylo nikoho vidět.

Na křižovatce s jinou uličkou prskala pochodeň. Hned pod ní stála jako bleďý vydešený duch neduživá mladá nevěstka. „Chtějí si užít, pane?“ zakňourala na něj. Měla veliké bojácné oči a pohublou úzkou tvář.

Zastavil koně, sehnul se ze sedla a upustil jí do umouněné dlaně pár drobných. „Běž domů, sestřičko,“ doporučil jí laskavě. „Je pozdě, prší, stejně se tu už nikoho nedočkáš.“ Narovnal se a jel dál; běhna na něj nevěřičně zírala. Zahnul do uličky tonoucí ve tmě a kdesi před sebou v dešti zaslechl rychlé kroky. Zachytil i krátký rozhovor šeptem kousek vlevo ve stúnech.

Grošák odfrkl a stáhl uši.

„Jenom klid,“ mírnil ho Sparhawk. Mluvil potichoučku, skoro šeptem. Pak promluvil hlasitěji, aby oslovil dvojici berků schovaných ve tmě. „Rád bych se s vámi pobavil, sousedé, ale je pozdě a já nemám na hraní náladu. Nechcete raději přežít a okrást nějakého opilého hejska?“ Pro větší důraz odhrnul plášť a ukázal prostý široký meč v kožené pochvě.

Odpovědí bylo zaražené ticho a pak spěšné kroky útěku.

Veliký grošák pohrdavě odfrkl.

„Mluvíš mi z duše,“ přitakal Sparhawk a přitáhl si plášť k tělu. „Pojedeme dál?“

Ocitli se na rozlehlém náměstí, osvětleném pochodněmi, plném povětšinou zašněrovaných pestrých stánků ze silného plátna. Pár zoufalých idealistů ale mělo otevřeno a teď vrískali na každého, kdo se namanul, přestože se každý z chodců spěchal schovat před deštěm. Sparhawk uhnul tlupě nametených urozených hejsků, která se vyvalila ze špinavé hospody za pokřiku sprostáren. Trpělivě počkal, až zmizí v postranní uličce, a pak se rozhlédl, spíš ze zvyku než z nutné opatrnosti.

Kdyby bylo na opuštěném náměstí jen o pár lidí víc, Sparhawkovi by nepomohl ani cvičený zrak a tento muž by jeho pozornosti unikl. Byl pomešší, špinavý a otrhaný. Měl zablácené boty a kaštanovou pláštěnku nedbale přehozenou přes ramena. Ploužil se přes náměstí, mokré vlasy neurčité barvy přilepené k lebce, vodnaté oči krátkozrace přimhouřené do deště. Sparhawk

sykl. Neviděl ho od oné noci v Cipprii, skoro před deseti lety – Krager od té doby znatelně zestárl; zesinal ve tváři, kůže se mu prověšila, ale o jeho totožnosti nebylo pochyb.

Rychlé pohyby jsou nápadné, Sparhawk si tedy dal pozor. Pomalu sesedl a odvedl hřebce k zelenému stánku s jídlem. Cestou se stále kryl za koněm. „Dobrý večer, souse,“ pozdravil kramáře zlověstným polohlasem. „Musím si něco zařídit. Když mi pohlídáš koně, zaplatím ti.“

Neholený stánkař zbystřil.

„Ať tě to ani nenapadne,“ varoval ho Sparhawk. „Kůň s tebou nepůjde, i kdyby ses postavil na hlavu, ale já si tě najdu, což se ti nebude líbit. Vezmi si peníze a zapomeň na neplechu.“

Kramář se Sparhawkovi podíval do očí, polkl a nešikovně se pokusil uklonit. „Jak si přejete, pane,“ vychrlil o překot. „Slibuju, že u mě bude váš vznešený oř v bezpečí.“

„Vznešený co?“

„Vznešený oř – váš kůň.“

„Aha. To rád slyším.“

„Mohu pro vás udělat ještě něco, můj pane?“

Sparhawk přes náměstí uviděl Kragerova záda. „Nemáš při ruce kus drátu, asi tolik?“ Ukázal rukama tři stopy.

„Najde se, pane. Sudy na herynky se vážou drátem. Podívám se.“

Sparhawk položil zkřížené ruce na sedlo a přes koňský hřbet nepřestal Kragera sledovat. Uplynulé roky, slunce jako perlík i ženy, nosící za stříbřitého úsvitu vodu, byly rázem zapomenuty. Sparhawk se ocitl v dobytčí ohradě u Cipprie, v nose vůni krve a mrvy, v ústech chuť strachu a zášti, v těle tolik ran, že ho bolest zbavovala síly, i když měl v zádech pronásledovatele s tasenými meči.

Zahnal vzpomínku a soustředil se na přítomnost. Doufal, že kramář něco najde. Drát je šikovný. Nedělá hluk ani nepořádek a když je dost času, dovede působit exoticky, jako by s ním pracoval Styrik nebo Pelosan. Krager za to zas tolik nemohl, říkal si Sparhawk, ale napětí se nezbavil. Krager byl jen natvrdlý a ubohý Martelův poskok, mluvící nástroj, stejně jako druhý muž, Adus, nebyl víc než Martelova zbraň. Sparhawk chtěl Kragerovou smrtí zasáhnout Martela.

„Lepší tu nenajdu, můj pane,“ omluvil se trhovec v umaštěné zástěře, když vylezl zpod stánku se smotkem měkkého rezavého drátu. „Nezlobte se, není to nic moc.“

„Úplně stačí,“ odtušil Sparhawk, vzal si drát a napjal ho rukama. „Přesně takový jsem chtěl.“ Otočil se ke koni. „Zůstaň, Farane.“

Kůň na něj vycenil zuby. Sparhawk se zasmál a vykročil přes náměstí kus za Kragerem. Když krátkozrakého poskoka najdou v temném průchodu svázaného do kozelce s drátem kolem krku a kotníků, očima vyvalenými a tváří zčernalou, nebo obličejem dolů v kaluži moči někde v slepé uličce, Martel se poleká, rozzlobí, možná i vyděsí. Třeba ho to i donutí vylézt na světlo, na což Sparhawk čekal mnoho let. Opatrně, ruce schované pod pláštěm, začal za chůze rozmotávat drát.

Na lovu se mu zbystrily smysly. Jasně slyšel prskání pochodní kolem celého náměstí a viděl odraz jejich světla na každé kočičí hlavě. Zrcadlení mu připadalo bůhvíproč krásné. Sparhawk měl asi nejlepší náladu za posledních deset let.

„Pane rytíři? Pane Sparhawku, jste to vy?“

Sparhawk se otočil na patě a tiše zaklel. Příchozí měl dlouhé, elegantně zvlněné plavé vlasy, oranžový kabátec, levandulové kalhoty, světlezelený plášť a zdravíčko na tvářích. Mokrě hnědé boty končily dlouhou špičkou. Malý nepoužitelný mečík u pasu a klobouk s širokou krepou ukazovaly na dvořana, jednoho z drobných úředníků a příživníků, jimiž byl palác prolezlý.

„Co děláte v Cimmuře?“ vyzvídal floutek vyděšeným zženštilým hláskem. „Přece vás vyhnali.“

Sparhawk se rychle ohlédl za kořistí. Krager se blížil k postranní uličce a za chvíli zmizí z dohledu. Přesto ho ještě může dohnat. Vyfintěného hejska uspí jedinou tvrdou ranou a Krager nestačí zmizet. Sparhawk ale zakusil hořké zklamání, neboť na náměstí zrovna těžkým krokem napochodovala hlídka městské stráže. Nedokáže se parádníka zbavit, aniž by si toho vojáci všimli. Probodl navoněnce vzteklým pohledem.

Dvořan nervózně ucouvl a ohlédl se po hlídce. Vojáci kontrolovali, zda jsou stánky dostatečně zajištěné na noc. „Ihned mi řekněte, co tu děláte,“ pokusil se fešák o panovačný tón.

„Ihned? Tobě?“ Sparhawk neskrýval pohrdání.

Hejssek se znovu ohlédl po strážích a hrdě vypjal hrud'. „Zatýkám vás, Sparhawku. Okamžitě mi odpovzte.“ Vzal Sparhawk za loket.

„Nesahej na mě!“ ucedil rytíř a srazil mu ruku.

„Uhodil jste mě!“ sykl dvořan a chytil se za bolavé zápěstí.

Sparhawk ho drapl za rameno a přitáhl si ho blíž. „Jestli na mě ještě sáhneš, vykuchám tě. Teď mi zmizni z cesty.“

„Zavolám stráž,“ pohrozil fintil.

„A jak dlouho potom vydržíš naživu?“

„Nevyhrožujte mi. Mám mocné přátele.“

„Ti tady nejsou, jak vidím – ale já ano.“ Sparhawk ho s nechutí odstrčil a pokračoval v cestě.

„Tahle povýšenost vám Pandionům už neprojde. V Elénii teď vládne zákon,“ pištěl za ním nastrojený floutek. „Jdu rovnou za baronem Harparinem. Řeknu mu, že jste se vrátil do Cimmury a jak jste mě uhodil a vyhrožoval mi.“

„Budiž,“ odušil Sparhawk, aniž se otočil. „Běž.“ Šel dál, tak zklamaný a naštvaný, že musel zatnout zuby, aby nevybuchl. Pak ho něco napadlo. Bylo to dětinské a hloupé, ale případné. Zastavil se, narovnal záda a za doprovodu tichých styrických slov nakreslil rukama do vzduchu složité vzory. Na chvíli se odmlčel, když si vybavoval slovo furunkl. Nakonec se spokojil s nežidem a zaklínadlo dokončil. Otočil se a vypustil kouzlo. Pak s úsměvem pokračoval v cestě. Bylo to malicherné, ale malichernost nebyla Sparhawkovi cizí.

Zaplatil trhovci za hlídání Farana, vyhoupl se do sedla a za okamžik už jel přes náměstí veliký muž ve vlněném plášti na zlověstně vyhlízejícím grošákoví.

Mimo náměstí byla čtvrt zase neosvětlená a pochodně nesměle plály jen na křižovatkách temných uliček. Klapot kopyt se v tichu hlasitě rozléhal. Sparhawk si v sedle poposedl. Na zádech a vzadu na krku se mu zježily chloupky, jen maličko, ale přesto hned věděl, o co jde. Sleduje ho někdo, kdo má zlý úmysl. Sparhawk si znovu poposedl, nenápadně, aby se zdálo, že ho po dlouhé cestě tlačí sedlo. Ve skutečnosti ale pod pláštěm pravou rukou nahmátl jílec meče. Pocítil zlobu o něco silněji a v svitu ohně na další křižovatce uviděl postavu v kápi tak tmavé, že skoro splývala se stíny a mrholením.

Grošák napjal svaly a zastříhal ušima.

„Vím o něm, Farane,“ ujistil ho tichounce Sparhawk.

Jeli dál dlážděnou ulicí, minuli kaluž teplého světla a pokračovali do tmy. Sparhawk si na tmou už zvykl, ale postava v kápi zmizela buď do některé postranní uličky, nebo do úzkých dveří jednoho z domů. Přestal cítit, že ho někdo sleduje, a nebezpečí z uličky se vytratilo. Faran šel dál, podkovy hlasitě klapaly po kočičích hlavách.

Hostinec, do něhož Sparhawk mířil, stál v nenápadné postranní ulici. Do dvora se vjíždělo bytelnou dubovou branou. Zdi byly překvapivě vysoké a pevné, vedle omšelého dřevěného štítu, který žalostně povrzával ve větru, svítila jediná začazená lucerna. Sparhawk zajel k bráně, zaklonil se v sedle a pořádně mokré dubové fošny nakopl. Pak ještě několikrát, navíc v přesně daném rytmu.

Čekal.

Brána se se skřípotem otevřela do dvora a zpoza křídla vykoukl dveřník. Přikývl a otevřel víc, aby mohl Sparhawk s koněm projet. Na dvoře mohutný rytíř pomalu sesedl. Dveřník za ním zavřel a zasunul závoru, pak stáhl kapuci a odhalil ocelovou přílbu. Uklonil se Sparhawkovi: „Můj pane.“

„Na zdvořilůstky je trochu pozdě, pane rytíři,“ odvětil Sparhawk rovněž s úklonou.

„Zdvořilost je duší vznešenost, pane Sparhawku,“ odušil kousavě dveřník. „Snažím se v ní zdokonalovat za všech okolností.“

„Jak myslíš.“ Sparhawk pokrčil rameny. „Postaráš se mi o koně?“

„Jistě. Je tu tvůj sluha Kurik.“

Sparhawk přikývl a odvázal nadité sedlové brašny.

„Vezmu ti je, pane,“ nabídl se dveřník.

„Není třeba. Kde je Kurik?“

„První dveře nad schody. Povečeříš?“

Sparhawk zakroutil hlavou. „Stačí mi lázeň a teplá postel.“ Otočil se ke koni. Faran podřimoval s jednou zadní nohou postavenou na špičce kopyta. „Vstávat, Farane.“

Grošák otevřel oči a věnoval pánovi nepřátelský pohled.

„Půjdeš s panem rytířem,“ oznámil mu Sparhawk. „Nezkoušej ho kousnout, kopnout nebo přimáchnout zadkem ke zdi. A opovaž se mu šlápnout na nohu.“

Veliký hřebec stáhl uši a vzdychl.

Sparhawk se rozesmál. „Dej mu pár mrkví,“ požádal dveřníka.

„Jak můžeš takové zlomyslné zvíře snést, pane Sparhawku?“

„Skvěle se k sobě hodíme,“ odušil Sparhawk a obrátil se na koně: „Byla to dobrá cesta, Farane. Díky, a dobře se vyspi.“

Kůň se k němu otočil zády.

„Měj oči otevřené, pane rytíři,“ upozornil Sparhawk kolegu. „Cestou sem mě někdo sledoval a podle mne ho k tomu vedlo víc než pouhá zvědavost.“

Dveřník nasadil odhodlaný výraz. „Postarám se o to, pane.“

„Dobře.“ Sparhawk se otočil, přešel dlážděný dvůr, vešel do hostince a po schodech zamířil do patra.

O tajemství hostince vědělo v Cimmuře jen několik zasvěcených. Byť se navenek tvářil jako kterékoli jiné zařízení stejného druhu, vlastnili ho a provozovali Pandionští rytíři jako útočiště pro své bratry, kteří se z jakéhokoli důvodu zřekli pohostinnosti komendního dormitáře na východním předměstí Cimmury.

V patře Sparhawk zlehka zaťukal na první dveře. Za okamžik se otevřely. Na prahu stál podsaditý prošedivělý muž s krátkým ježatým plnovousem. Kalhoty a boty měl z černé kůže, stejně jakou dlouhou vestu. U pasu mu visela velká dýka, zápěstí měl chráněné ocelovými náramky, ale svalnaté paže byly až k ramenům odhalené. Nebyl pohledný a oči měl tvrdé jako kámen. „Jdete pozdě,“ prohlásil nevzrušeně.

„Cestou mě potkalo pár nehod,“ odušil stručně Sparhawk a vstoupil do vytopeného pokoje zalitého světlem svíček. Menší muž za ním zavřel na závoru. Sparhawk na muže pohlédl. „Měl ses dobře, Kuriku?“ Neviděli se deset let.

„Snesitelně. Svlékněte si ten mokrý kabát.“

Sparhawk se usmál, pohodil sedlové brašny na podlahu a rozepnul přezku na kabátě. „Co Aslade a kluci?“

„Rostou,“ zabručel Kurik a převzal mokrý kabát. „Kluci do výšky a Aslade do šířky. Selský život jí svědčí.“

„Baculky máš přece rád, Kuriku – proto sis ji vzal.“

Kurik zase zabručel a kriticky si změřil pánovu pohublou postavu. „Vy jste nejedl, Sparhawk.“

„Nepeskuj mě, Kuriku.“ Sparhawk se uvelebil v masivním dubovém křesle. Rozhlédl se. Pokoj měl kamennou podlahu i stěny. Nízký strop nesly silné černé trámy. V klenutém křbu praskal oheň, po místnosti tančily stíny. Na stole hořely dvě svíce a podél protějších stěn stála dvě lehátka. Sparhawk ale hned zalétl pohledem ke stojanu u jediného zataženého okna. Viselo na něm kompletní brnění, černě smaltované. Vedle stojanu byl o zeď opřený velký černý štít s rodinným znakem, jestřábem s kopím ve spárech, vyvedeným ve stříbře. Za ním stál v pochvě těžký široký meč se stříbrným jílcem.

„Když jste odjel, zapomněl jste ho naolejovat,“ vyčetl mu Kurik. „Týden jsem z něj odíral rez. Zvedněte nohu.“ Pomohl pánovi z jezdeckých bot. „Proč se musíte pořád cachtat v blátě?“ zabručel a hodil holínky k ohni. „Vedle jsem vám připravil lázeň. Svlékněte se. Chtěl bych taky vidět ty vaše rány.“

Sparhawk unaveně vzdychl a vstal. S panošovou překvapivě ohleduplnou pomocí se rychle svlékl.

„Jste promočený na kost,“ poznamenal Kurik, když položil mozolnatou ruku pánovi na mokrá záda.

„To už se v dešti stává.“

„Byl jste s tím u doktora?“ zeptal se panoš a zlehka Sparhawkovi položil prsty na široké jizvy na ramenou a levém boku.

„Viděl je ranhojič. Lékař nebyl při ruce, tak jsem je nechal zahojit přirozenou cestou.“

Kurik pokýval hlavou. „Je to vidět. Vlezte do kádě. Přinesu vám něco k jídlu.“

„Nemám hlad.“

„To máte smůlu. Vypadáte jako kostlivec. Já vás vykrmím, ať chcete nebo nechcete.“

„Proč mě buzeruješ, Kuriku?“

„Protože mám zlost. Vyděsil jste mě k smrti. Byl jste pryč deset let, nedostávali jsme o vás skoro žádné zprávy, a když, tak špatné.“ Nevrlý panoš se rozněžnil a chytil Sparhawkka tak rázně kolem ramen, že by slabšího muže srazil na kolena. „Vítejte doma, pane,“ vypravil ze sebe staženým hrdlem.

Sparhawk mu objetí oplatil. Také měl knedlík v krku. „Díky, Kuriku. Jsem rád zase doma.“

„Tak to bychom měli. Teď se běžte vykoupat. Smrdíte.“ Kurik se otočil a vyšel z pokoje.

Sparhawk s úsměvem přešel do vedlejší místnosti. Vlezl do kádě a slastně potopil tělo do horké vody. Tak dlouho byl někým jiným – mužem jménem Mahkra –, že falešnou identitu jedinou koupelí nespláchne, ale rád si pohovl a nechal horkou vodou a hrubozrnným mýdlem smývat prach vyprahlého pobřeží. Zasníl se a zatímco si drbal dlouhé zjizvené údy, vzpomínal na život, který vedl jako Mahkra v rendorském městě Jirochu. Vzpomínal na chladný krámek, kde jako neurozený kupec prodával měděné džbery, cukroví a exotické voňavky, zatímco se oslepující slunce odráželo od bílého domu naproti. Vzpomínal na nekonečné hovory ve vinárně na rohu, kde Mahkra upíjel kyselé, pryskyřičné rendorské víno a nenápadně vyzvídal informace pro dalšího Pandiona v řadě, sira Vorena. Předával zprávy o obrodě ešanditského hnutí v Rendoru, o tajných skrýších zbraní v poušti i o výzvědné činnosti zemošského císaře Othy. Vzpomínal na klidné temné noci, prosycené parfémem Mahkrovy urážlivé milenky Lilias, a na rána, kdy se z okna díval, jak ženy za stříbřitého úsvitu chodí k studni pro vodu. Povzdychl si. „A kdo jsi teď, Sparhawk? Už ne obchodník s nádobím, sušenými fíky a voňavkami, to jistě, ale jsi Pandionský rytíř? Kouzelník? Ochránce královny? Asi ne. Třeba nejsi víc než otlučený a vyčerpaný pocestný, na němž se podepsalo příliš mnoho let, potyček a šrámů.“

„Nenapadlo vás nosit v Rendoru něco na hlavě?“ zabručel ze dveří Kurik. Nesl pánovi župan a ručník. „Když si člověk začne povídat sám se sebou, je vidět, že byl moc dlouho na sluníčku.“

„Jen přemýšlím, Kuriku. Dlouho jsem žil jinde a chvíli potrvá, než si zvyknu na domov.“

„Možná nebudete mít ani tu chvíli. Poznal vás někdo, když jste přijel?“

Sparhawk si vzpomněl na nastrojeného hejska a přikývl. „Jeden floutek od Harparina mě poznal na náměstí u západní brány.“

„Tak vidíte. Zítří se musíte ukázat u dvora, nebo dá Lycheáš rozebrat město do poslední cihly, aby vás našel.“

„Lycheáš?“

„Princ regent, parchant princezny Arissy a libovolného ožralého námořníka nebo zlodějíčka, který jí zrovna dělal dobře.“

Sparhawk narovnal záda a zlověstně přimhouřil oči. „Asi bys mi měl pár věcí vysvětlit, Kuriku. Ehlana je královna. Na co potřebuje prince regenta?“

„Kde jste byl, Sparhawk? Na měsíci? Ehlana před měsícem onemocněla.“

„Zemřela?“ Sparhawkovi se zastavilo srdce. Hlídal to krásné bledé děvčátko s velikýma vážnýma šedýma očima po celé dětství a svým způsobem si ji zamiloval, přestože jí bylo teprve osm roků, když ho král Oldřej poslal do rendorského vyhnanství.

„Ne,“ odpověděl Kurik, „není mrtvá, i když to vyjde skoro nastejno.“ Zvedl velikou hrubou osušku. „Vylezte už. Povím vám to při jídle.“

Sparhawk přikývl a vstal. Kurik ho bez skrupulí vydrbal a zabalil do měkkého županu. Vedle už byl prostřený stůl, nyní přinesl mísu masa s omáčkou, půl bochníku černého chleba, porci sýra a džbán vychlazeného mléka. „Jezte.“

„Tak co se tu dělo?“ zeptal se Sparhawk, sotva usedl ke stolu. Překvapilo ho, jaký má hlad. „Vezmi to popořádku.“

„Dobrá,“ přivolil Kurik, vytasil dýku a dal se do krájení chleba. „Víte, že po vašem odjezdu se museli Pandioni stáhnout do kapituly v Dému?“

Sparhawk přikývl. „Doneslo se mi to. Král Oldřej nás nikdy neměl příliš v lásce.“

„Za to mohl váš otec, Sparhawk. Oldřej miloval svoji sestru a váš otec ho donutil k sňatku s jinou. Tím trochu vztahy mezi korunou a řádem pokazil.“

„Kuriku, o králi se takhle nemluví.“

Panoš pokrčil rameny. „Stejně umřel, takže mu pár řečí neublíží, a o něm a jeho sestře to stejně všichni věděli. Pázata v paláci nechala za pár šupů kohokoli koukat, jak si to Arissa nese do bratrovy ložnice, jak ji pámbů stvořil. Oldřej byl slabý král, Sparhawk. Loutka v rukou princezny Arissy a primase Anniáše. Když byli Pandioni v domácím vězení, Anniáš a jeho poskoci si mohli dělat, co se jim zachtělo. Měl jste štěstí, že jste ta léta nezažil.“

„Možná,“ zabručel Sparhawk. „Na co Oldřej umřel?“

„Prý na padoucí nemoc. Já bych řekl, že ho spíš utahaly děvky, které mu po královnině smrti dodával Anniáš do paláce.“

„Kuriku, jsi větší drbna než stará baba.“

„Já vím,“ přitakal v klidu Kurik. „Je to moje slabá stránka.“

„A potom korunovali Ehlanu?“

„Správně. Pak se daly věci do pohybu. Anniáš si byl jistý, že ji dokáže ovládat stejně jako Oldřeje, a Ehlana mu udělala čáru přes rozpočet. Povolala komtura Vaniona zpět z démské kapituly a udělala z něho svého osobního rádce. Pak řekla Anniášovi, ať se připraví na odchod do kláštera, kde bude přemítat o ctnostech duchovního. Anniáš se mohl zbláznit a hned začal intrikovat. Na cestě mezi Cimmurou a konventem, kde drží princeznu Arissu, bylo posluš jako much. Jsou staří přátelé a mají společné zájmy. Tak jako tak, Anniáš navrhl, ať

si Ehlana vezme svého nemanželského bratráčka, prince Lycheáše, ale ta se mu vysmála do očí.“

„To je celá ona,“ usmál se Sparhawk. „Vychoval jsem ji a naučil, co se sluší. Co jí vlastně podlomilo zdraví?“

„Vypadá to na stejnou nemoc, která zabila jejího otce. Měla záchvat a pak se už neprobrala. Dvorní lékaři tvrdili, že nedožije konce týdne, ale Vanion podnikl různé kroky. Přišel ke dvoru se Sephrenií a dvanácti Pandiony – všichni v plné zbroji, hledí spuštěné. Rozehnali služebnictvo, vytáhli královnu z postele, oblékli jí královský šat a na hlavu jí dali korunu. Pak ji odnesli do velké síně, posadili na trůn a zamkli za sebou. Nikdo neví, co se tam odehrálo, ale když zase otevřeli, seděla Ehlana na trůně schovaná v křišťálu.“

„Cože?“ zvolal Sparhawk.

„V křišťálu čirém jako sklo. Dokázal byste jí spočítat pihy na nose, ale nedostanete se k ní. Ten křišťál je tvrdší než diamant. Anniáš do něj nechal pět dnů bušit dláty, ale na křišťálu není ani škrábnutí.“ Kurik se podíval Sparhawkovi do očí. „Dokázal byste něco takového?“

„Já? Kuriku, já bych ani nevěděl, kde začít. Sephrenia mě naučila základy, ale proti ní jsme jako malé děti.“

„No, ať už udělala cokoli, udržela královnu naživu. Je slyšet, jak jí tluče srdce. Duní po celé trůnní síni jako buben. První týden tam lidi chodili si ho poslechnout. Dokonce se říkalo, že je to zázrak a že by se měla síň vysvětit. Anniáš ale síň zamkl, pozval do Cimmury parchanta Lycheáše a udělal z něj prince regenta. To je asi čtrnáct dní. Od té doby zatýkají církevní vojáci Anniášovy odpuřce. Kobky pod katedrálou jsou jich plné. Vrátil jste se v pravý čas.“ Odmlčel se a znovu pohlédl pánovi do očí. „Co se stalo v Cipprii, Sparhawk? Moc zpráv se k nám nedostalo.“

Sparhawk pokrčil rameny. „Nic moc. Pamatuješ si Martela?“

„Zběhlého Pandiona, co přišel o titul? Toho, co má bílé vlasy?“

Sparhawk přikývl. „Přítáhl do Cipprie se dvěma slouhy a najal si na pomoc ještě nějakých patnáct dvacet hrdlořezů. Počítali si na mě v tmavé uličce.“

„Tam jste přišel k těm jizvám?“

„Ano.“

„Ale vyvázl jste.“

„Jak vidíš. Rendorští vrazi nemají rádi, když po dlažbě a po zdech stříká jejich krev. Když jsem jich zrubal asi tucet, ostatní si to rozmysleli. Utekl jsem a dostal se až za město. Dokud se mi nezahojily rány, skrýval jsem se v klášteře, pak jsem vzal Farana a připojil se ke karavaně do Jirochu.“

Kurik se zatvářil protřele. „Nemyslíte, že v tom mohl mít prsty Anniáš? Nezávidí vaši rodinu a je vcelku zřejmé, že vás Oldřej vykázal na jeho naléhání.“

„Občas mi to přišlo na mysl. Anniáš a Martel spolupracovali už předtím. V každém případě mám s dobrotivým arcibiskupem o čem mluvit.“

Kurik se na něj podíval, protože tenhle tón dobře znal. „Budete z toho mít problémy.“

„Ne tolik jako Anniáš, když zjistím, že měl v tom přepadení prsty.“ Sparhawk narovnal ramena. „Budou si muset promluvit s Vanionem. Je ještě v Cimmure?“

Kurik přikývl. „V komendě na východním předměstí, ale teď se tam nedostanete. Východní brána se zavírá se západem slunce. Stejně byste se měl hned ráno ohlásit v paláci. Anniáš vás bez váhání označí za zločince kvůli nepovolenému návratu z vyhnanství, tak bude lepší, když se ukážete sám, než kdyby vás tam měli dovléct v poutech. Stejně budete muset mít pěkně rychlý jazyk, aby vás ochránil před šatlavou.“

„Myslím, že ne. Mám u sebe povolení k návratu s královskou pečetí.“ Odstrčil talíř. „Rukopis je trochu dětský a písmo rozpité slzami, ale podle mého přesto platí.“

„Královna plakala? Netušil jsem, že to umí.“

„Bylo jí teprve osm, Kuriku, a bůhvíproč mě měla docela ráda.“

„To už se stává.“ Kurik se podíval na pánův talíř. „Víc nechcete?“

Sparhawk zakroutil hlavou.

„Tak honem na kutě. Zítra vás čeká perný den.“

* * *

Bylo o hodně později. V pokoji už svítily jen hasnoucí uhlíky a z protějšího lehátko se ozývalo Kurikovo pravidelné oddechování. Bouchání nezajištěné okenice o pár ulic dál přimělo kteréhosi pitomého psa k štěkotu a Sparhawk v polospánku čekal, až psisko dostatečně promokne nebo se své pochybné zábavy konečně nabaží.

Vzhledem k tomu, že na náměstí viděl jen Kragera, nemohl si být jistý, že je v Cimmuře i Martel. Krager mu dělal poslíčka a často se ocitl na druhém konci světadílu než jeho chleboďárce. Kdyby byl zmoklé náměstí přešel zvířecký Adus, nebylo by o Martelově přítomnosti pochyb. Ada bylo třeba držet na krátkém řetězu.

Najít Kragera nebude těžké. Je slaboch a slaboši jsou díky svým neřestem předvídatelní. Sparhawk se nevesele usmál do tmy. Kragera najde snadno a Krager bude vědět, kde je Martel. Nebude těžké to z něj vymlátit.

Tiše, aby neprobudil panoše, spustil Sparhawk nohy z lůžka a přešel k oknu, za nímž do osvětleného dvora padaly drobné husté kapky. Bezmyšlenkovitě sevřel stříbrem otkaný jílec širokého meče uloženého vedle řádového brnění. Byl to dobrý pocit, jako stisk ruky věrného přítele.

V dále se rozezněly zvony, tlumené, jak si pamatoval. Té noci v Cipprii šel také za hlasem zvonů. Posekaný, slabý a sám se napůl potácel a napůl plazil smrdutými ohradami za zvukem zvonů. Nakonec se doploužil k hradbě a podél ní našel cestu k bráně, kde padl vysílením.

Sparhawk zakroutil hlavou. To bylo dávno. Zvláštní, že si stále jasně vybavuje zvony. Stál s rukou na meči, vyhlížel konec noci, díval se do deště a vzpomínal na hlas zvonů.

Kapitola druhá

parhawk si oblékl řádové brnění a teď chodil po pokoji tam a zpátky, aby se usadilo. „Úplně jsem zapomněl, co je to za tíhu,“ postěžoval si.

„Změkl jste,“ opáčil Kurik. „Potřebujete měsíc nebo dva na cvičišti, abyste se dostal zase do formy. Určitě chcete v tom brnění jít?“

„Je to formální událost, Kuriku, a ta si vyžaduje formální oděv. Kromě toho chci, aby měli všichni jasno od chvíle, kdy tam vkročím. Jsem ochránce královny a v její přítomnosti mám nosit zbroj.“

„Nepustí vás k ní,“ zaprorokoval si Kurik a zvedl pánovu helmu.

„Nepustí?“

„Hlavně neudělejte nějakou hloupost, Sparhawk. Budete v tom sám.“

„Hrabě z Lendy je ještě v radě?“

Kurik přikývl. „Je starý a nemá velké slovo, ale Anniáš ho nemůže vyhodit, protože si ho lidi váží.“

„V tom případě tam budu mít aspoň jednoho přítele.“ Sparhawk převzal helmicu a posadil si ji na hlavu. Zvedl hledí.

Kurik mu došel k oknu pro meč a štít. „Přestává pršet,“ poznamenal, „a taky se rozednívá.“ Položil štít i meč na stůl a zvedl stříbrný kabátec. „Roztáhněte ruce.“

Sparhawk rozpažil, panoš mu navlékl kabátec přes hlavu a zavázal šňůrky na bocích. Pak pánovi omotal dvakrát kolem těla dlouhý pás. Sparhawk pozvedl meč v pochvě. „Brousils ho?“

Kurik ho zpražil pohledem.

„Promiň.“ Sparhawk zavěsil pochvu na ocelové čepy na opasku a přetočil si ji na levý bok.

Kurik ještě upevnil k ramenním plátům plášť s kápí, pak ustoupil a kriticky si pána prohlédl. „Není to nejhorší. Donesu vám štít. Měl byste si pospíšet. V paláci se vstává brzy. Mají tak víc času na nepravosti.“

Sešli po schodech na dvůr. Děšť už skoro pominul, vítr honil jen osamocené kapky. Nebe se ale nepřestávalo mračit, přestože se nad východním obzorem táhl jasně žlutý pás.

Dveřník vyvedl ze stáje Farana a s Kurikem pomohli Sparhawkovi do sedla.

„V paláci si dejte pozor, pane,“ řekl Kurik uctivým tónem jako vždy, když nebyli sami. „Palácová stráž je zřejmě neutrální, ale Anniáš tam má oddíl církevních vojáků. Nepřátele poznáte podle červené uniformy.“ Podal rytíři černý štít se znakem.

Sparhawk si ho připjal na ruku. „Půjdeš do komendy za Vanionem?“ zeptal se panoše.

Kurik přikývl. „Jakmile otevřou východní bránu.“

„Až skončím v paláci, taky se tam stavím, ale ty na mě počkej tady.“ Zazubil se. „Možná odjedeme z města trochu nakvap.“

„Raději se snažte docílit opaku, můj pane.“

Sparhawk převzal od dveřníka uzdu. „Hotovo, pane rytíři. Otevři bránu a já se pojedu poklonit bastardu Lycheášovi.“

Dveřník se zasmál a otevřel.

Faran vyrazil na ulici hrdým klusem, přehnaně zvedal kopyta a hlasitě zvonil podkovami o mokrou dlažbu. Měl silný smysl pro dramaticko a kdykoli na něm Sparhawk jel v plné zbroji, nemístně se předváděl.

„Nejsme na takové šaškování oba trochu staří?“ zeptal se ho suše jezdec.

Faran dělal, že ho přeslechl, a dál si majestátně vykračoval.

V Cimmuře bylo tou dobou venku jen málo lidí, hlavně neupravení řemeslníci a ospalí trhovci. Na ulicích bylo mokro a čerstvý vítr houpal vývěsními štíty krámů. Většina okenic byla ještě zavřená, i když tu a tam světlo svíčky ukazovalo na pokoj ranního ptáčete.

Sparhawk si všiml, že mu brnění už začíná vonět známou směsicí oceli, oleje a koženého postroje, který léta nasával jeho pot. V jirošských rozpálených ulicích a voňavých krámcích na ten zápach skoro zapomněl. Teď mu ale spíše než známé cimmurské věže potvrdil, že je doma.

Cestou na ně tu a tam zaštěkal pes, ale Faran všechny podvrátáky velkopan-sky přehlížel.

Palác stál uprostřed města. Tyčil se vysoko nad okolní zástavbu, na špičatých věžích líně povlávaly promoklé praporce. Od zbytku Cimmury ho dělila hradba s cimbuřím. Některý z minulých králů ji dal zvenku obložit bílým vápencem, ale zásluhou ovzduší stále nasyceného kouřem a nepříznivého podnebí brzy zešedla.

Širokou bránu do paláce hlídalo šest vojáků v tmavomodré uniformě pravidelné posádky.

„Stát!“ křikl jeden z nich, když se Sparhawk přiblížil. Stoupl si doprostřed cesty a nepatrně napřáhl píku. Sparhawk nedal nijak najevo, že ho slyšel, a Faran šel dál přímo proti strážnému. „Povídám stát, pane rytíři!“ poručil znovu

voják. Vtom ho jeden z jeho druhů chytil za loket a strhl koni z cesty. „To je ochránce královny,“ zvolal bystřejší voják. „Nikdy se mu nestav do cesty.“

Sparhawk dojel na hlavní nádvoří a sesedl, trochu nešikovně, protože brnění i štít ho přece jen nezvykle tížily. Proti němu vystoupil další strážný s polonapřaženou píkou.

„Dobré ráno, sousede,“ řekl Sparhawk oblíbeným polohlasem.

Strážný zaváhal.

„Pohlídej mi koně,“ poručil mu rytíř. „Nezdržím se dlouho.“ Podal mu uzdu a vykročil po širokých schodech k dvoukřídlým dveřím paláce.

„Pane rytíři,“ zavolal za ním voják.

Sparhawk se neotočil, naopak šel dál. U dveří stála olivrejovaná stráž. Sparhawk měl dojem, že oba muže poznává. Jeden vyvalil oči a pak se usmál. „Vítejte doma, pane Sparhawku.“ Bez váhání otevřel.

Sparhawk na něj mrkl a vešel, ostruhy zazvonily na leštěných kamenných dlaždicích. Hned za dveřmi narazil na palácového úředníka s napomádovanými loknami a kaštanovým kabátcem. „Chci mluvit s Lycheášem,“ oznámil mu klidně. „Zaveď mě k němu.“

„Ale...“ Mužík viditelně zbledl. Vypjal hrud' a zatvářil se důležitě. „Jak jste se...“

„Tys mě neslyšel, sousede?“ zeptal se Sparhawk.

Mužík v kaštanovém se přikrčil. „H-hned to bude, pane Sparhawku,“ vykotal. Otočil se a vykročil po široké hlavní chodbě. Ramena se mu třásla. Sparhawk si všiml, že ho úředník nevede do trůnní síně, ale do poradního sálu, kde se král Oldřej scházival s rádci. Rytíř se musel pousmát. Přítomnost mladé královny na trůně asi bratranci brala odvahou nárokovat si její korunu.

Došli ke dveřím poradního sálu, hlídaným dvěma vojáky v červeném – patřili arcibiskupu Anniášovi. Automaticky zkřížili píky, aby mu zabránili ve vstupu.

„Ochránce královny jde k princovi regentovi,“ zapištěl úředník.

„Nemáme rozkaz vpustit ochránce královny,“ prohlásil jeden církevní voják.

„Už máte,“ oznámil mu Sparhawk. „Otevřete dveře.“

Nakadeřený mužík se pokusil vyklouznout, ale Sparhawk ho chytil za rukáv. „Ještě jsem tě nepropustil, sousede.“ Pak se podíval na strážce. „Otevřete.“

Rozkaz chvíli visel ve vzduchu, strážní se podívali napřed na Sparhawk a potom nervózně jeden na druhého. Pak jeden ztěžka polkl a natáhl se po klice.

„Budeš mě muset ohlásit,“ oznámil Sparhawk mužíkovi, aniž by ho pustil z pevného stisku železné rukavice. „Nechceme přece nikoho zaskočit, že ne?“

Úředník měl už mírně šílený výraz. Vstoupil do otevřených dveří a odkašlal si. „Ochránce královny,“ vychrtil tak rychle, že mu skoro nebylo rozumět.

„Pandionský rytíř, pan Sparhawk.“

„Díky, sousede. Můžeš jít.“

Úředník vypálil pryč.

Poradní sál byl veliký a díky koberci a závěsům převážně modrý. Na stěnách visely mohutné svícny a další svíčky hořely na dlouhém leštěném stole uprostřed místnosti. U stolu seděli nad papíry tři muži, čtvrtý už napolo vstal ze židle.

Byl to arcibiskup Anniáš. Za deset let, co ho Sparhawk neviděl, klerik zhubl a zesinal. Vlasy měl vzadu svázané a prokvetlé šedinami. Chodil stále v černé sutaně a kolem krku nosil na těžkém zlatém řetězu bohatě vykládaný odznak úřadu cimmurského arcibiskupa. Když Sparhawk vstoupil, arcibiskup vytřeštil oči hrůzou.

Hrabě z Lendy, šedivý sedmdesátník v měkkém šedivém kabátě, se neskrývaně smál, až mu v modrých očích jiskřilo. Baron Harparin, všeobecně známý pederast, seděl jako opařený. Na sobě měl snad všechny barvy. Vedle něj se rozvaloval neznámý obézní muž v červeném.

„Sparhawku!“ vykřikl Anniáš, když se vzpamatoval z leknutí. „Co tady děláte?“

„Vyrozuměl jsem, že mě hledáte, Vaše Milosti. Chtěl jsem vám ušetřit práci.“

„Provinil jste se proti vyhnanství, Sparhawku,“ obvinil ho vztekle Anniáš.

„I o tom si musíme promluvit. Slyšel jsem, že bastard Lycheáš zastává úřad prince regenta, dokud se královna nezotaví. Proč pro něj nepošlete, abych to nemusel vyprávět dvakrát?“

Anniáš vzteky vytřeštil oči.

„Je přece parchant, ne? O jeho původu ví každý, tak proč ho tajit? Zvonek, pokud si pamatuji, je hned tamhle za závěsem. Zavolejte sluhu, Anniáši, a pošlete pro prince regenta nějakého hejska.“

Hrabě Lenda se otevřeně smál.

Anniáš ho probodl pohledem a přešel k táhlům od zvonků. Zaváhal mezi dvěma.

„Nepopleťte to, Vaše Milosti,“ varoval ho Sparhawk. „Jestli sem místo sluhy vtrhne tucet vojáků, ví jen bůh, co se stane.“

„Jen do toho, Anniáši,“ pobízel ho hrabě z Lendy. „Já už tu dlouho nebudu a rád umřu s muzikou.“

Anniáš zaťal zuby a místo červeného táhla škulbl za modré. Za okamžik vstoupil mladík v livreji a uklonil se. „Přejete si, Milosti?“

„Řekni princovi regentovi, že ho tu potřebujeme.“

„Ale...“

„Hned!“

„Jistě, Milosti.“ Sluha odkvačil.

„Vidíte, jak to šlo snadno?“ dobíral si Sparhawk primase. Pak přešel k bělovlasému hraběti, sňal si rukavici a stiskl starci ruku. „Vypadáte dobře, pane.“

„Tím myslíš, že jsem ještě naživu?“ zasmál se Lenda. „Jak bylo v Rendoru, Sparhawku?“

„Vedro, sucho a prašno.“

„Jako vždycky, synu. Jako vždycky.“

„Odpovíte na moji otázku?“ naléhal na něj Anniáš.

„Prosím, Vaše Milosti,“ zvedl Sparhawk zdvořile ruku, „až přijde zparchantělý regent. Musíme zachovat dekorum, nebo ne?“ Povyťáhl jedno obočí a řekl, jako by ho to právě napadlo: „Povězte mi, jak se daří jeho máti, myslím po zdravotní stránce. Nepředpokládám, že by příslušník kléru dokázal posoudit její tělesné přednosti z jiné stránky, byť je v Cimmuře důvěrně poznali zřejmě všichni.“

„Zacházíte příliš daleko, Sparhawku.“

„Vy jste to snad nevěděl? Propána, občas byste měl sledovat události.“

„To je sprostáctví!“ zvolal baron Harparin směrem k tlusťochovi v červeném.

„Vy byste tomu nerozuměl, Harparine,“ odušil Sparhawk. „Máte prý poněkud odlišné spády.“

Dveře se otevřely a na prahu stanul uhrovitý mládenec s vlasy barvy mokré slámy a povislými rty. Na sobě měl zelený plášť s hermelínem a na hlavě zlatou korunku. „Chtěl jste mě vidět, Anniáši?“ Mluvil nosem, skoro kňoural.

„Ve státní záležitosti, Vaše Výsosti,“ odvětil arcibiskup. „Potřebujeme váš úsudek ve věci velezrady.“

Mladík jen přihloupel mžoural.

„Zde přítomný pan Sparhawk svévolně překročil příkaz vašeho zesnulého strýce, krále Oldřeje. Sparhawk byl vykázán do Rendoru a vrátit se směl jedině na královský rozkaz. Usvědčuje ho již pouhá přítomnost v Elénii.“

Lycheáš před černým rytířem ucouvl a čelist mu poklesla. „Sparhawk?“

„Právě ten,“ ujistil ho Sparhawk. „Horlivý arcibiskup však, obávám se, trochu přehání. Když jsem přijal dědičnou roli ochránce koruny, přísahal jsem bránit krále – či královnu –, kdykoli se ocitne v ohrožení života. Tato přísaha stojí nad všemi rozkazy, královskými i jinými, a královna je očividně v nebezpečí života.“

„To je jen právní klička, Sparhawku,“ odsekl Anniáš.

„Ano, ale právo je třeba dodržovat.“

Hrabě z Lendy si odkašlal. „Prostudoval jsem příslušná nařízení a pan Sparhawk se odvolává na zákon právem. Jeho přísaha bránit trůn je vskutku nadřazena.“

Princ Lycheáš Sparhawka velkým obloukem obešel na druhou stranu stolu. „To je hloupost,“ prohlásil. „Ehlana je nemocná. Není v nebezpečí.“ Posadil se vedle arcibiskupa.

„Královna,“ opravil ho Sparhawk.

„Cože?“

„Správné oslovení je ‚Její Veličenstvo‘ nebo přinejmenším ‚královna Ehlana‘. Používat jen křestní jméno je vrcholně nezdvohilé. Podle zákona bych ji měl zřejmě chránit před neúctou stejně jako před úklady na životě. Nemám v tom zcela jasno, optám se tedy svého starého přítele, hraběte z Lendy, a teprve poté za Vaší Jasností pošlu sekundanty s výzvou.“

Lycheáš zbledl jako stěna. „S výzvou?“

„To je pitomost,“ zvolal Anniáš. „Nikdo tu nebude nikoho vyzývat.“ Přimhouřil víčka. „Princ regent má v každém případě pravdu. Sparhawk se prostě chytil nesmyslného paragrafu a porušil královský příkaz. Pokud nemá nějaký důkaz královské vůle, bude nadále obviněn z velezrady.“ Arcibiskup se napjatě usmíval.

„Už jsem se bál, že si neřeknete, Anniáši,“ řekl Sparhawk. Sáh pod pásek a vytáhl těsně srolovaný pergamen převázaný modrou stužkou. Rozvázal stuhu a rozbil list, v světle svíček mu na prstu blýskal rudý kámen. Pečlivě listinu prohlédl a pravil: „Zdá se, že je všechno v pořádku. Vidím královnin podpis a osobní pečeť. Její pokyny jsou vcelku jednoznačné.“ Podal pergamen hraběti z Lendy. „Co myslíte, můj pane?“

Stařec list přijal a bedlivě ho prohlédl. „Pečeť je vskutku královnina, stejně jako rukopis. Poroučí tu panu Sparhawkovi hlásit se u dvora, jakmile usedne na trůn. Je to skutečný královský rozkaz, pánové.“

„Ukažte,“ sykl Anniáš.

Lenda mu pergamen poslal po stole.

Arcibiskup list rychle přečetl, zuby zaťaté. „Nemá ani datum,“ podotkl.

„Promiňte, Milosti, ale žádný zákon nevyžaduje u královského dekretu dataci. Jde jen o zvyk,“ vysvětlil Lenda.

„Kde jste to vzal?“ uhodil arcibiskup na Sparhawkka.

„Nějakou dobu ten list nosím s sebou.“

„Očividně byl sepsán dřív, než královna nastoupila na trůn.“

„Vypadá to tak, že?“

„Tudíž neplatí.“ Arcibiskup vzal pergamen oběma rukama, jako by ho chtěl roztrhnout.

„Jaký je trest za zničení královského dekretu, milý hrabě?“ zeptal se s úsměvem Sparhawk.

„Smrt.“

„Já si to myslel. Jen ho roztrhejte, Anniáši. Rád rozsudek vykonám osobně, jen abych ušetřil státní peníze.“ Podíval se primasovi do očí. Klerik za chvíli s odporem hodil list na stůl.

Lycheáš byl čím dál víc nesvůj. Najednou jako by si něčeho všiml. „Ten prsten, pane Sparhawkku, ten nosíte jako znak svého úřadu, je to tak?“

„Dá se to tak říci. Ve skutečnosti můj a královnin prsten symbolizují spojení našich rodů.“

„Dejte mi ho.“

„Ne.“

Lycheáš vykulil oči. „Dal jsem vám královský příkaz!“

„Ne. Byla to osobní žádost, Lycheáši. Nemůžete mi dávat královské příkazy, protože nejste král.“

Lycheáš se nejspíše podíval po primasovi, ale Anniáš sotva zřetelně zakroutil hlavou. Trudovitý mladík se začervenal.

„Princ regent si chtěl váš prsten jen prohlédnout, pane Sparhawkku,“ žehlil klerik situaci. „Hledali jsme jeho protějšek, prsten krále Oldřeje, ale zřejmě se ztratil. Nemáte tušení, kde by mohl být?“

Sparhawk rozhodil rukama. „Když jsem odjížděl do Cipprie, měl ho Oldřej na ruce. Prsteny obvykle nesnímáme, a tak s ním podle mého i zemřel.“

„Ne. Neměl ho.“

„Pak ho má pravděpodobně královna.“

„Ne, pokud víme.“

„Já ten druhý prsten chci jako znak svého postavení.“

Sparhawk se na něj pobaveně podíval. „Jakého postavení? Prsten patří královně Ehlaně, a pokud se jí ho někdo pokusí vzít, nebudu moci jen nečinně přihlížet.“ Najednou ucítil na kůži mravenčení. Připadlo mu, že zlaté svícny viditelně pohasly a v poradním sále zhoustlo šero. Hned začal tiše odříkávat styrické protikouzlo a přitom se rozhlédl kolem stolu, aby zjistil, kdo se tak neši-

kovně pokouší čarovat. Když protikouzlo vypustil, Anniáš sebou škulbl. Sparhawk se nevesele usmál. Narovnal se a řekl: „Vraťme se k tématu. Co se přesně stalo králi Oldřejovi?“

Hrabě z Lendy vzdychl. „Umřel na padoucí nemoc, Sparhawk. Záchvaty začaly před několika měsíci a opakovaly se stále častěji. Král ztrácel síly a nakonec...“ Hrabě pokrčil rameny.

„Když jsem odjel z Cimmury, padoucníci netrpěl,“ namítl Sparhawk.

„Začala náhle,“ odušil Anniáš.

„Zdá se. Královna prý onemocněla stejně.“

Anniáš přikývl.

„Není vám to divné? V královské rodině se padoucnice nikdy neobjevila, Oldřej ji dostal ve čtyřiceti a jeho dcera už v osmnácti.“

„Nevyznám se v medicíně, Sparhawk,“ odsekl Anniáš. „Jestli chcete, vyptejte se dvorních lékařů, ale pochybuji, že zjistíte něco, na co jsme už nepřišli.“

Sparhawk zabručel a rozhlédl se kolem stolu. „Myslím, že si už nemáme co říci. Jdu za královnou.“

„V žádném případě!“ zvolal Lycheáš.

„Vás jsem se na nic neptal,“ odsekl veliký rytíř. „Můžete mi to vrátit?“ Ukázal na pergamen.

Arcibiskup mu ho poslal a Sparhawk našel příslušnou větu. „Tady to je: podle rozkazu mne navštívíš hned po návratu do Cimmury. Docela přesná formulace, řekl bych.“

„O co vám jde, Sparhawk?“ zeptal se podezíravě arcibiskup.

„Jen plním královské rozkazy, Vaše Milosti. Královna mi přikázala, abych ji bez prodlení navštívil.“

„Trůnní síň je zamčená,“ štěkl Lycheáš.

Sparhawk se na něj blahosklonně usmál. „To nevádí, Lycheáši. Mám klíče.“ Pro upřesnění položil ruku na jílec meče.

„To si nedovolíte!“

„Uvidíme.“

Anniáš si odkašlal. „Mohu promluvit, Vaše Výsosti?“

„Jistě, Vaše Milosti,“ přitakal rychle Lycheáš. „Koruna vždy naslouchá radám církve.“

„Koruna?“ rýpl si Sparhawk.

„To je jen obrat, pane Sparhawk,“ ujistil ho Anniáš. „Dokud se královna nezotaví, mluví princ Lycheáš za korunu.“

„Ke mně ne.“

Anniáš se obrátil zpátky k bastardovi. „Církev radí vyhovět dětinskému rozmaru královnina ochránce. Ať nás nikdo neobviňuje z nezdvořilosti. Církev dále radí, ať pana Sparhawka do trůnní síně doprovodí princ regent a jeho rádčové. Pan rytíř je znám co čarodějník a v zájmu královnina života mu nesmíme dovolit čarovat bez svolení dvorních lékařů.“

Lycheáš chvíli předstíral, že si rady nechává projít hlavou. Pak vstal. „Staň se, jak radíte, Vaše Milosti. Z naší vůle nás vedte, pane Sparhawk.“

„Z vaší vůle?“

Lycheáš to přešel a královsky vykročil ke dveřím.

Sparhawk před sebe pustil i barona Harparina s otylým mužem a zařadil se vedle primase Anniáše. Nenuceně se usmíval, ale slova cedil zlověstně: „Tohle jste si zkusil naposled, Anniáši.“

„Co?“ polekal se arcibiskup.

„Kouzlit. Moc vám to nejde a já nemám čas rušit amatérská zaklínadla. Pokud si vzpomínám, klérus má čarovat zakázáno.“

„Nemáte důkaz, Sparhawk.“

„Nepotřebuju ho, Anniáši. Slovo Pandionského rytíře bere jako důkaz každý i církevní soud. Necháme toho. V mé přítomnosti se už nepokoušejte čarovat.“

S Lycheášem v čele došli rádci a Sparhawk až před dveře trůnní síně. Lycheáš vytáhl z kapsy klíč a odemkl. „Máte otevřeno,“ řekl Sparhawkovi. „Běžte navštívit královnu, jestli vám to bude něco platné.“

Sparhawk vzal ze stříbrného svícnu zapálenou svíci a vstoupil do neosvětlené síně.

Bylo tu chladno, skoro lezavo, a vzduch čpěl zatuchlinou. Sparhawk zapálil všechny svíčky podél stěn. Nakonec rozsvítil i voskovice před trůnem.

„Tolik světla nepotřebujete, Sparhawk,“ houkl ze dveří Lycheáš.

Sparhawk ho přeslechl. Zvedl ruku, zlehka se dotkl křišťálu kolem trůnu a ucítil z něj Sephreniinu známou auru. Pomalu zvedl oči a pohlédl do bledé tváře mladé královny. Příslib z dětství došel naplnění. Ehlanu nebyla jen hezká jako tolik jiných děvčat, ale krásná. Bylo v ní něco dokonalého. Kolem tváře jí splývaly dlouhé plavé vlasy. Na sobě měla královské roucho a velkou zlatou korunu. Štíhlé ruce měla položené na opěrkách a oči zavžené.

Vzpomněl si, jak ho král Oldřej rozladil, když mu přikázal starat se o malou princeznu. Sparhawk ale brzy zjistil, že není rozmarné dítě, ale přemýšlivá mladá dáma nadaná bystrým rozumem a nekonečnou zvědavostí. Sotva se zbavila ostychu, začala se ho důkladně vyptávat na palácové záležitosti, a tak se začala vzdělávat v státnictví a politice. Za několik měsíců si přirostli k srdci a Sparhawk se těšil na každodenní soukromé hovory, během nichž jí formoval charakter a připravoval ji na roli elénské královny.

Vidět ji teď zdánlivě mrtvou bylo strašné. Zapřísáhl se, že když nebude zbytí, klidně roztrhá svět na kusy, jen když jí vrátí zdraví a vládu. Z nějakého důvodu ho pohled na Ehlanu rozčiloval a Sparhawk měl sto chutí něco rozmlátit, jako by ji dokázal probrat hrubou silou.

A pak to uslyšel a ucítil. Zvuk byl stále hlasitější a zřetelnější. Pravidelný tlukot, ne zrovna dunění bubnu, ale podobný, s každým úderem jasnější. Všem příchozím oznamoval, že královnino srdce nepřestalo bít.

Sparhawk vytasil meč a vzdal královně čest. Pak uctivě a s láskou poklekl na jedno koleno. Sklonil se ke křišťálu a políbil ho, oči najednou plné slz. „Jsem tady, Ehlanu,“ zašeptal, „a postarám se, aby bylo zase dobře.“

Tep zesílil, jako by ho nehybná královna uslyšela.

Lycheáš ve dveřích pohrdavě vyprskl a Sparhawk si slíbil, že jakmile dostane příležitost, provede královninu nemanželskému bratranci spoustu ošklivých věcí. Pak vstal a vrátil se ke dveřím.

Lycheáš se mu poškleboval, klíč od trůnní síně nepustil z ruky. Sparhawk mu ho jakoby mimochodem vzal. „Už ho nebudete potřebovat. Postarám se o něj.“

„Anniáši,“ vypískl parchant.

Arcibiskup si ale všiml Sparhawkova zlověstného výrazu a rozhodl se neprovokovat. „Ať si ho nechá.“

„Ale...“

„Řekl jsem, ať si ho nechá,“ odsekl arcibiskup. „Stejně ho nepotřebujeme. Ať si královnin ochránce nechá klíč od sálu, kde paní spí.“ Klerik zdůraznil dvojsmysl a Sparhawk zaťal levou ruku, z níž dosud nestáhl železnou rukavici.

„Doprovodíš mne do poradního sálu, pane Sparhawku?“ zeptal se hrabě z Lendy a položil rytíři ruku na předloktí. „Nohy mi už neslouží a rád se opřu o spolehlivého mladíka.“

„Jistě, pane,“ odvětil Sparhawk a zaťatou pěst povolil. Když Lycheáš s rádci odešel, Sparhawk trůnní síň zavřel a zamkl dveře. Pak klíč předal příteli. „Pohlídáte mi ho, můj pane?“

„Rád, Sparhawku.“

„A pokud to půjde, nechte uvnitř hořet svíčky. Nenechávejte ji potmě.“

„Samozřejmě.“

Vyrazili k poradnímu sálu.

„Něco ti povím, Sparhawku. Když tě brousili, nechali na tobě spoustu hlušiny.“ Rytíř se zazubil.

„Když se do toho dáš, dovedeš být hodně nepříjemný,“ zasmál se Lenda.

„Snažím se, můj pane.“

„Dávej si v Cimmuře pozor, Sparhawku,“ upozornil ho stařec vážně. „Anniáš má špeha na každém rohu. Parchant si bez jeho dovolení ani nepšoukne, takže tady ve skutečnosti vládne on – a tebe nenávidí.“

„Já ho taky nemám zrovna v lásce.“ Sparhawka něco napadlo. „Dnes jste mi byl dobrým přítelem, pane hrabě. Nebudete z toho mít nepříjemnosti?“

Hrabě z Lendy se usmál. „To těžko. Jsem starý a pro Anniáše nepředstavuji žádnou hrozbu. Možná jsem otravný, ale to mu za pozornost nestojí.“

Arcibiskup na ně čekal u dveří poradního sálu. „Rada se poradila o nastalé situaci, pane Sparhawku. Královna je zjevně mimo nebezpečí. Srdce jí bije a křišťál je nerozbitný. Nepotřebuje ochránce. Rozhodla o tom rada, můžete se tedy vrátit do řádové komendy tady v Cimmuře a vyčkat našich dalších pokynů.“ Studeně se usmál. „Nebo královniných.“

„Nebo královniných,“ zopakoval bezmyšlenkovitě Sparhawk. „Právě jsem to chtěl sám navrhnout, Vaše Milosti. Jsem jen prostý rytíř a mezi bratry v komendě mi bude daleko lépe než tady v paláci.“ Také se usmál. „Ke dvoru se nehodím.“

„Všiml jsem si.“

„Tak vidíte.“ Sparhawk stiskl hraběti ruku na rozloučenou. Pak se podíval Anniášovi do očí. „Na shledanou, Vaše Milosti.“

„Nebo sbohem.“

„Na shledanou, Anniáši. Ještě se setkáme.“ Pak se Sparhawk prudce otočil a odešel.